

IN DE ROOKWOLK

DOOR B. STANDISH

Fluitend stapte Danny, den bak met chocolade en sigaretten aan den arm, het perron op. Zijn das was op een bijzondere manier gestrikt, zijn pet stond een tikje scheef en één knoop van zijn jas was los. Hij groette Grant, chef en telegrafist van het kleine station, verheugd; Danny was altijd blij wanneer hij Grant zag. Hij vereerde Grant en een der uitingen van zijn sterke jongensvereering was, dat hij het toilet van Grant tot in kleinigheden van scheeve petten en het strikken van dassen navolde.

Zoodra Grant zijn jongen vriend zag, zei hij ernstig: „Let goed op den postzak. Danny, heel goed. Trein 8013 komt dadelijk voorbij.”

„In orde,” antwoordde Danny (voor treinen, die niet stoppen, hangt men in Amerika een zak met de post aan een ijzeren paal naast de rails; met een daartoe gemaakte ijzeren staaf haakt de beamtbe in den postwagen den zak van den paal).

Grant zelf posteerde zich dicht bij den paal en keek scherp toe, toen de trein zichtbaar werd in de bocht bij het station. Daverend snelde hij even later voorbij het perron; uit de locomotief spoot een wolk van dichten rook, waardoor de wagens vanaf het perron bijna onzichtbaar waren.

„Wat een rook,” mopperde Danny, toen de trein voorbij was, „onzin om zoo hard te stoken.”

„Is de mailzak in den postwagen?” vroeg Grant.

„Beslist, ik hoorde het klikken van den veer. En de zak is nu weg.”

„Ja, de zak is weg,” gromde Grant. „Er was een waarde van tienduizend dollar vandaag in den zak, Danny. — En volgende week zal er hier iemand van de geheime politie komen, denk ik. Maar vóór dien tijd zal ik weg zijn.”

Danny keek zijn ouden vriend verwilderd en teleurgesteld aan.

„Vier mailzakken zijn verdwenen, telkens als er veel aangeteekende brieven waren,” vervolgde Grant. „De mail wordt gestolen, en ze verdenken mij ervan.”

„Maar ik heb vaak met eigen oogen gezien, dat je den zak ophing,” zei Dancy. „En als je vlucht, zal iedereen denken dat je de dief bent.”

„Doet er niet toe,” antwoordde Grant. „In den postwagen van trein 8013 is altijd Charley Coleman. Hij is de dief of ik; ik ben het niet, dus... Maar Coleman heeft mij het leven gered, in 1918, en hij heeft een zuster, Grace, die voor mij meer beteekent dan wie of wat ook. Zij zou sterven van verdriet, wanneer haar broer in de gevangenis kwam. Als ik dat kan voorkomen, doe ik dat. En daarom ga ik weg.”

„Maar dat mag je niet doen, ze zullen denken, dat jij de dief bent.” Danny huilde bijna; het leven leek hem zonder beteeke-

nis, wanneer de vereerde Grant niet in zijn omgeving was.

„'t Moet,” zei Grant. „Volgende week ben ik verdwenen. Grace zou het niet overleven, wanneer haar broer werd gearresteerd.”

„Volgende week?” herhaalde Danny. „Voor dien tijd zal ik zorgen, dat alles opgehelderd is. Jij neemt de schuld op je omwille van Grace Coleman, maar ik zal den waren dief vinden, of ik wil geen Danny meer heeten.”

Het was hem ernst met zijn detective-plannen en den volgenden morgen, op zijn eerste reis, begon hij aan de uitvoering. Hij ging zelfs niet met zijn bak in de coupé's, ofschoon de reizigers van dezen trein meestal goede koopers waren, maar liep dadelijk door de loopgang naar den postwagen. Hij mocht er niet komen en hij kon er geen zaken doen, maar regels en reglementen waren niet voor hem gemaakt, en bovendien had hij nu een gewichtige zending, waarbij alle regels nonsens waren.

„Morgen,” groette hij, terwijl hij gemakkelijk ging zitten op een kist, waarop Voorzichtig, breekbaar was geschilderd.

Charly Coleman groette verstrooid terug, zijn werk geen oogenblik onderbrekend; vlug sorteerte hij de brieven en poststukken en wierp ze handig in de ontelbare vakjes voor de verschillende steden en dorpen. Toen de machinist de fluit schel en doordringend liet gillen, liep hij echter naar den anderen kant van den wagon en schoof de zware deur open.

„Dat is Keensburg,” zei Danny.

„Daar moet ik een postzak binnenhalen,” antwoordde Coleman, terwijl hij den ijzeren staaf met den krommen haak, waarmee de mailzakken van den paal werden gelicht, uit den hoek nam.

Danny zag plotseling in, dat hij een flater had gemaakt. Wanneer zijn vermoeden

omtrent Coleman juist was, had hij de minste kans om iets te ontdekken, wanneer hij hem hier kwam bezoeken; hij had on gezien in den wagon moeten sluipen en Coleman in den waan laten, dat hij alleen was, „Morgen beter,” nam hij zich voor; hij trachtte nu den schijn van zijn speurdersrol te vermijden.

„We zijn toch niet te laat?” vroeg hij; „ze stoken zoo idioot hard.”

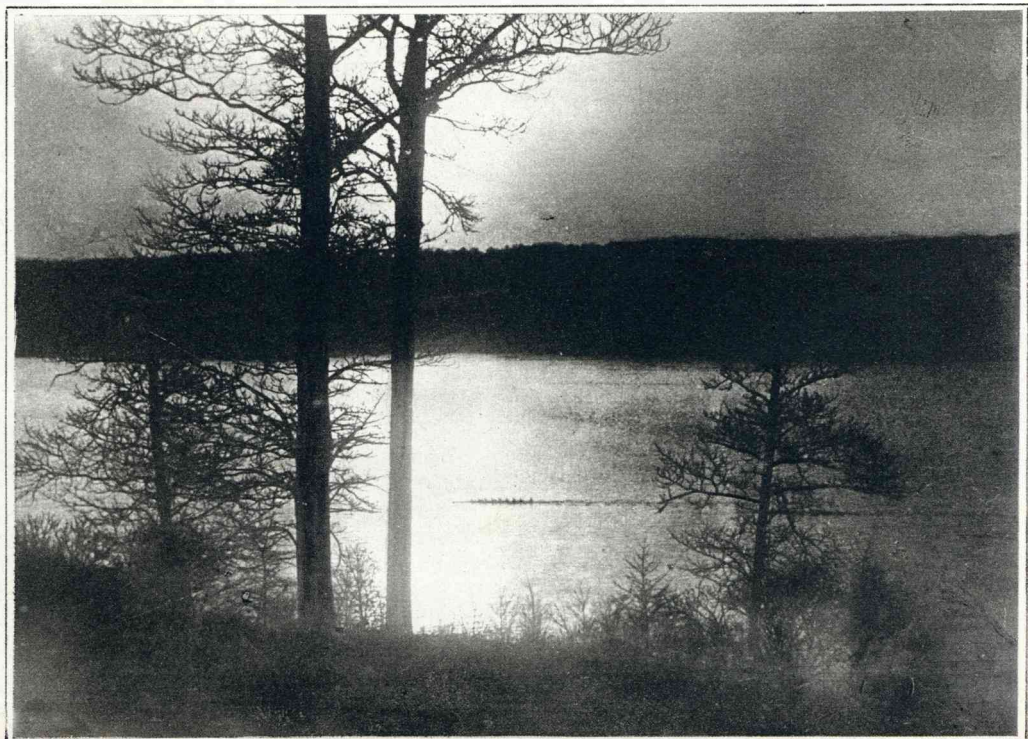
Coleman antwoordde niet; hij leunde, den staaf gereed in zijn hand, tegen den wand bij de geopende deur en tuurde scherp naar buiten. Door de dikke rookwolken uit de locomotief kon men echter slechts flauw de lichten van het stadje zien en daarna van het perron. Op het juiste oogenblik stak hij den staaf uit en haalde hem dadelijk weer binnen. Er was echter geen postzak.

„Geen mail,” zei hij peinzend. „Zie je dat, Danny? Er is geen postzak.”

„Wist ik,” antwoordde Danny hoestend en proestend, terwijl hij roet en asch uit zijn oogen wreef. „Ik heb het klikken van den veerenden haak, waarmee de zak aan den paal is bevestigd, niet gehoord.”

Charley nam grommend zijn werk weer op; zijn bezoeker voelde ook geen lust in conversatie. Hij was teleurgesteld. Maar dat hij niets ontdekt had en dat de zaak nog even duister bleef, was het ergste niet. Danny vocht tegen zijn achterdocht, achterdocht tegen zijn vriend Grant, dien hij vereerde tot aan de nagels van zijn vingers. Als Coleman de post niet stal, moest Grant het wel doen. Een andere mogelijkheid was uitgesloten.

Maar een jongen van vijftien jaar wil den man, dien hij tot held en vereerden vriend heeft gewonnen, niet van iets laags verdenken. De schijn was tegen Grant, maar hij kon geen dief zijn, redeneerde Danny; dus moest iemand anders de dader zijn. Dien zou hij vinden. Den volgenden morgen, heel vroeg, toen de trein van half zes moest voorbijkomen, was hij op 't rangeerterrein. Er was niemand, behalve Lem Boldin, een bekende leeglooper uit het stadje, die dikwijls langs de spoorlijn zwierf. Wanneer hij in den trein zat, zag Danny hem bijna altijd langs den spoordijk wandelen of zitten.

HUISWAARTS. Een prachtige foto van de roeiersploeg der Colombia Universiteit (klein, in het midden) op de Hudson, na de dagelijksche training huiswaarts keurend.